

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 619/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Ž., a. s., B., zastúpenej advokátskou kanceláriou P., s. r. o., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. Ing. P. P., ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 330/2013-16 z 18. júla 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Ž., a. s., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Ž., a. s., Drieňová 24, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátskou kanceláriou P., s. r. o., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. Ing. P. P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl.

6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 330/2013-16 z 18. júla 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že napadnutým uznesením, ktorým ústavný súd rozhodol o prijatí sťažnosti podanej obchodnou spoločnosťou L., spol. s r. o., na ďalšie konanie (výrok 1) a súčasne odložil vykonateľnosť uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 30. apríla 2013 (výrok 2), bolo porušené jeho právo „na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, nasledovným spôsobom:

- výrok č. 2 Uznesenia ÚS SR vykazuje znaky zjavnej arbitrárnosti, pretože z Uznesenia ÚS SR nie je zrejmé, z akého dôvodu sú okolnosti prípadu spôsobilé privodiť žalobcovi väčšiu ujmu než Sťažovateľovi, čiže vôbec nie je zrejmé, na základe čoho bolo vo výroku č. 2 rozhodnuté (výrok č. 2 vychádza zo svojvôle a je a priori nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť);

- konanie predchádzajúce vydaniu výroku č. 2 Uznesenia ÚS SR je v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, nakoľko výrok č. 2 Uznesenia ÚS SR sa dotýka práv a povinností Sťažovateľa, a napriek tomu nebol Sťažovateľ účastníkom konania, ktoré mu predchádzalo, a nemohol tak brániť svoje práva a právom chránené záujmy;

- výrok č. 2 Uznesenia ÚS SR má priamy negatívny vplyv na právne postavenie Sťažovateľa, pretože spôsobuje odložením vykonateľnosti Rozhodnutia NS SR ujmu Sťažovateľovi, voči ktorému môžu takto po zrušení rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I o odklade exekúcií nezákonné exekúcie pokračovať, pričom v exekučnom konaní je navrátenie do predošlého stavu nemožné;

- výrok č. 2 Uznesenia ÚS SR je založený na okolnostiach prípadu uvádzaných žalobcom v Sťažnosti žalobcu, ktoré sú v podstatnej časti úmyselne nepravdivé a klamlivé (zavádzajúce), a to najmä, avšak nielen, tvrdenia žalobcu, ktorými odôvodňuje žiadosť o odklad vykonateľnosti Rozhodnutia NS SR (niektoré z nich sú nižšie priebežne spomenuté a vyvrátené);

- výrok č. 2 Uznesenia ÚS SR bol urobený v konaní podľa právnych predpisov, ktoré sú v rozpore s Ústavou SR, najmä s čl. 140 Ústavy SR.

Podľa poučenia uvedeného v Uznesení ÚS SR proti Uzneseniu ÚS SR nemožno podať žiadny opravný prostriedok. O ochrane uvedeného základného práva Sťažovateľa preto nemôže rozhodovať všeobecný súd. Z tohto dôvodu je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR je oprávnený a zároveň však podľa znenia tohto článku Ústavy SR aj povinný rozhodovať o sťažnosti Sťažovateľa výlučne a práve Ústavný súd SR.“.

Sťažovateľ ďalej argumentoval, že nebol «účastníkom konania pred Ústavným súdom vo veci III. ÚS 330/2013, pričom sa ani nemohol zákonným spôsobom do vydania Uznesenia ÚS SR dozvedieť, že takéto konanie o ústavnej sťažnosti vôbec prebieha, a nemohol tak nijako brániť svoje práva a oprávnené záujmy ani v postavení vedľajšieho účastníka na strane pasívne legitimovaného účastníka konania podľa § 21 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov de lege lata (ďalej len „zákon o Ústavnom súde SR“). Keďže zmenou zákona o Ústavnom súde SR zákonom č. 124/2002 Z. z. bola vypustená výslovná úprava vedľajšieho účasti z zákona o Ústavnom súde, je nevyhnutné subsidiárne použitie ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok de lege lata (ďalej len ako „O. s. p.“) o vedľajšom účasti, a to podľa § 31a zákona o Ústavnom súde SR.

Nakoľko Sťažovateľ nemohol byť účastníkom konania, nemohol podať žiadny zákonom definovaný opravný prostriedok, a takýto proti Uzneseniu ÚS SR nie je prípustný ani pre účastníka konania. Preto Sťažovateľ nedisponuje iným právnym nástrojom ochrany svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie, porušeného výrokom 2 Uznesenia ÚS SR, než je podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR, ktorú podľa uznesenia I. ÚS 76/02, zo dňa 10. 07. 2002 možno podať len proti aktu orgánu verejnej moci na ochranu základných práv a slobôd.».

Podľa sťažovateľa «výnimočná povaha výroku 2 uznesenia ÚS SR je dôvodom, aby Ústavný súd SR „povedol konanie sám proti sebe“. Ústavný súd SR nie je a nemôže byť viazaný čl. 133 Ústavy SR v prípadoch, kedy Ústavný súd SR vydá rozhodnutie mimo svojej právomoci (čo v prípade dočasného opatrenia podľa protiústavného § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde naplnené je..., keďže ústava SR takúto možnosť Ústavnému súdu SR neposkytuje...».

Aplikácia inštitútu dočasného opatrenia ústavným súdom je podľa názoru sťažovateľa „zjavne svojvoľná“, pretože „obsahuje iba rýdze konštatovanie výsledku hodnotenia súdneho orgánu bez akéhokoľvek ďalšieho logického vysvetlenia, akým spôsobom konajúci senát ústavného súdu SR k takémuto výsledku dospel, a jeho hodnotiacu úvahu nemožno ani preskúmať, ani predvídať“.

Sťažovateľ ďalej namietal, že hoci zákon o ústavnom súde „výslovne neupravuje inštitút vedľajšieho účastníka, musí Ústavný súd SR konať s účastníkom, o ktorého právach a povinnostiach sa v konaní rozhoduje, pričom sa môže (ba dokonca musí) oprieť o príslušné ustanovenia O. s. p., ktorých použitie mu umožňuje ustanovenie § 31a zákona o Ústavnom súde SR (mutatis mutandis k postupom konaní pred prijatím nálezu zo dňa 07. 12. 2011, sp. zn. I. ÚS 200/2011), keďže Ústavný súd SR je pri ochrane ústavnosti povinný využiť všetky dostupné právne (ale iba právne) nástroje, ktorými má chrániť ústavnosť.

Ústavný súd SR však so Sťažovateľom pred vydaním výroku č. 2 Uznesenia ÚS SR takto nekonal, hoci tento výrok Uznesenia ÚS SR sa práv a oprávnených záujmov Sťažovateľa dotýka, čím porušil právo sťažovateľa na prístup k súdu...

Sťažovateľ tak nemohol zabrániť nijakým spôsobom vydaniu výroku č. 2 uznesenia ÚS SR, ktoré má voči nemu negatívny dopad tým, že mu odníma ochranu poskytnutú Najvyšším súdom SR pred nezvratnými následkami prebiehajúcich exekučných konaní (hrozí vznik nenapraviteľnej ujmy). Preto bolo aj postupom Ústavného súdu SR pred vydaním uznesenia ÚS SR porušené právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. “.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR uznesením Ústavného súdu SR, č. k. III. ÚS 330/2013-16 zo dňa 18. júla 2013 porušené bolo.

2. *Uznesenie Ústavného súdu SR, č. k. III. ÚS 330/2013-16 zo dňa 18. júla 2013 sa zrušuje.*

3. *Ústavný súd SR je povinný zaplatiť Sťažovateľovi náhradu trov konania do 15 dní odo dňa doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu Sťažovateľa.“*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa č. 127 ods.1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods.1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 24 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak

a) sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené,

b) ústavný súd v tej istej veci koná,

c) navrhovateľ sa ním domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok. Vzhľadom na túto ústavnú normu zákon vyriešil otázku podávania opravných prostriedkov v konaní pred ústavným súdom tak, že podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom

súde návrh nie je prípustný, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu. Ústava teda neumožňuje preskúmavanie rozhodnutí senátu ústavného súdu iným senátom ani plénom ústavného súdu, ani iným orgánom verejnej moci.

Jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2 ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti vychádza pri svojej jurisdikcii dôsledne z uvedeného ústavného princípu (ktorý musí rešpektovať každý orgán verejnej moci), a preto z hľadiska medzí, rozsahu a spôsobu môže uplatňovať štátnu moc iba v zákonom a ústavnom rámci (čl. 2 ods. 2 ústavy), čo sa považuje v podmienkach právneho štátu za *conditio sine qua non* pre akúkoľvek legitímnu činnosť jeho orgánov.

Z obsahu podania sťažovateľa je zrejmé, že jeho cieľom je dosiahnuť opätovné prerokovanie sťažnosti vo veci, ktorá je vedená na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 330/2013, o ktorej ústavný súd svojím uznesením z 18. júla 2013 rozhodol tak, že sťažnosť prijal na ďalšie konanie a súčasne druhým výrokom odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 30. apríla 2013. Sťažovateľ v uvedenom konaní pred ústavným súdom nevystupoval v pozícii účastníka konania.

Konanie pred ústavným súdom ako nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je v dôsledku zvolenej podoby špecializovaného a koncentrovaného modelu ústavného súdnictva v Slovenskej republike konaním jednoinštančným a rozhodnutia ústavného súdu sú konečné a záväzné pre všetky orgány verejnej moci, fyzické osoby alebo právnické osoby, ktorých sa týkajú. Právomoci a pôsobnosť, ktoré má ústavný súd ústavou a zákonom o ústavnom súde presne vymedzené, nemôže prekračovať. V nadväznosti na to ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že medzi jeho oprávnenia nepatrí rozhodovanie o opravných prostriedkoch vo všeobecnosti „a fortiori“ o opravných prostriedkoch, ktorými sa fyzické osoby alebo právnické osoby domáhajú preskúmania rozhodnutí ústavného súdu, proti ktorým podľa čl. 133 ústavy a podľa § 24 písm. c) zákona

o ústavnom súde žiaden opravný prostriedok nie je prípustný. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej neprípustnosť [§ 24 písm. c) zákona o ústavnom súde].

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2013